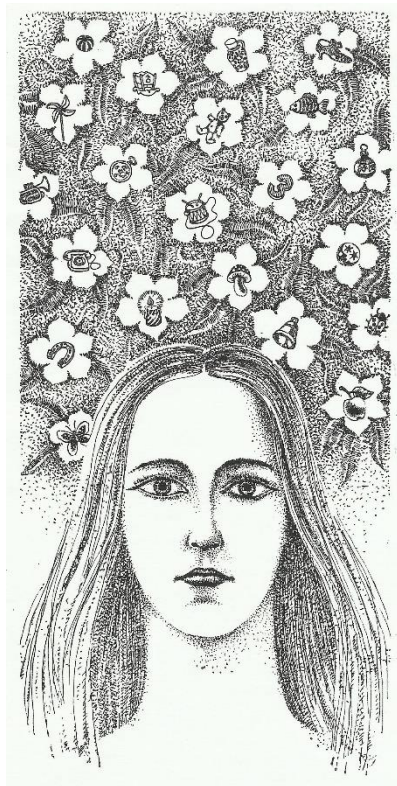


**„Když v mém nitru roste neklid, naplní mě útěcha
tvá potěšením.“
Žalm 94, 19.**



ilustrace kresba
jindřichtoless

**březen 2022
CASD Valašské Meziříčí**

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly

- 5.3. – Cesta za oponu
- 12.3. – Ježíš – původce a dokonavatel naší víry
- 19.3. – Přijetí neotřesitelného království
- 26.3. – Bratrská láska ať trvá



Rozpis učitelů a kázání

| Datum | Učitel SŠ | Kázání |
|-------|-------------------|----------------|
| 5.3. | Petr Chára | Jan Nowak |
| 12.3. | Pavel Pimek | Bohumil Mroček |
| 19.3. | František Tomanec | Hynek Dona VP |
| 26.3. | Bohumil Mroček | Pavel Pimek |

Blahopřání k narozeninám

- 5.3. – Pimková Zdeňka
- 5.3. – Krupa Bohumil
- 14.3. – Mroček Bohumil
- 21.3. – Tyšerová Květuše
- 31.3. – Vráblová Adéla



ADRA Klub zdraví informuje



10.března 2022 v 17. 30 hod, Malý sál knihovny – „Izrael včera, dnes a zítra z pohledu Knihy knih“, beseda Jindřicha Kimlera v rámci festivalu Chaverut 2022

24.března 2022 v 17.30 hod, Malý sál knihovny – „Havaj aneb I v době covidu se dá cestovat“ – beseda Jendy Ondráška

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

| | |
|-----------------------|--------------|
| • desátek | 10063 |
| • dar pro sbor | 11063 |
| • misie | 1063 |
| • 13. sobota | 13063 |
| • stavební fond | 44063 |
| • sociální fond | 20063 |
| • ADRA | 222063 |

„Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni. Blaze milosrdným, neboť oni dojdou milosrdenství.“

Matouš 5,6.7

S velkými obavami sledujeme eskalaci válečného konfliktu na Ukrajině, který s sebou přináší ty nejhorší následky v podobě umírání, zranění a ničení měst i vesnic. Mnozí lidé jsou v ohrožení života a dostávají se do krajní nouze, kdy potřebují od nás naléhavou pomoc.

Děkujeme za vaše modlitby a solidaritu s trpícími, kterou jste projevili tím, že jste darovali finanční prostředky nebo jste poskytli praktickou pomoc. Zároveň nadále vyzýváme k modlitbám především za obyvatele v ohrožených oblastech, kteří nemají žádnou únikovou cestu a již několik dní setrvávají v úkrytech s nadějí, že je Pán Bůh zachová při životě.

Jedna z forem pomoci je prostřednictvím organizace ADRA, která vyhlásila minulý týden veřejnou sbírku [SOS ADRA – POMOC UKRAJINĚ](#). Partnersky s nimi spolupracuje také [Nadační fond pomoci](#). Sbíрку můžete podpořit i vy prostřednictvím portálu [Darujme – SOS ADRA – Pomoc Ukrajině](#) nebo na **čísle účtu 66888866/0300, variabilní symbol 500, pro platby ze zahraničí IBAN CZ16 0300 0000 0000 6688 8866.**

Další formou pomoci je aktivní nabídka prostřednictvím místní samosprávy (www.nasiukrajinci.cz; www.pomahejukrajine.cz).

Česko-Slovenská unie v úzké spolupráci s jednotlivými sdruženími vytvořila krizový tým, který je připraven pomoci také našim sestrám a bratrům z Ukrajiny, kteří již přijeli nebo teprve jsou na cestě do České a Slovenské republiky. V této oblasti úzce spolupracujeme s ukrajinskou adventistickou komunitou na obou stranách hranic. Pro tento druh pomoci jsme zvolili hlavního koordinátora, kterým je pro Českou republiku Samuel Dolejš, tel.: 606380030, e-mail: ukrajina@casd.cz
Je nesmírně důležité, aby pomoc byla koordinována a nekonaly se akce na vlastní pěst, které naopak mohou situaci spíše zkomplikovat.
Chcete nabídnout ubytování pro sestry a bratry z Ukrajiny?
Vyplňte formulář <https://forms.gle/3aYNWJdk1jpf0Bd5A>

Informace pro uprchlíky z Ukrajiny:

Hledáš ubytování? Hledáš ubytování pro někoho ze svých blízkých, kteří jsou na cestě z Ukrajiny?

Napiš svůj požadavek <https://forms.gle/3rwshPYgmmgDhtpm6>

Jako věřící lidé se máme jasně a zřetelně postavit zlu. Na druhou stranu nevytvářejme bariéry a stavějme mosty mezi lidmi různých národů i opačných názorů.

Připojujeme se k výzvě předsedy Generální konference Teda Wilsona, abychom „prosili Pána v modlitbě za pokoj a povzbuzení pro naše vzácné členy v Euroasijské divizi a po celém světě. Ať Pán přinese uzdravení a pokoj do světa, ve kterém panuje napětí. Věříme, že Kristus brzo přijde. Jakou blahoslavenou naději máme, když můžeme v pokoji přebývat v jeho rukou“.

S bratrským pozdravem

Mikuláš Pavlík, Vít Vurst, Daniel Dobeš,
František Kolesár, Radomír Špinka, Stanislav Bielik

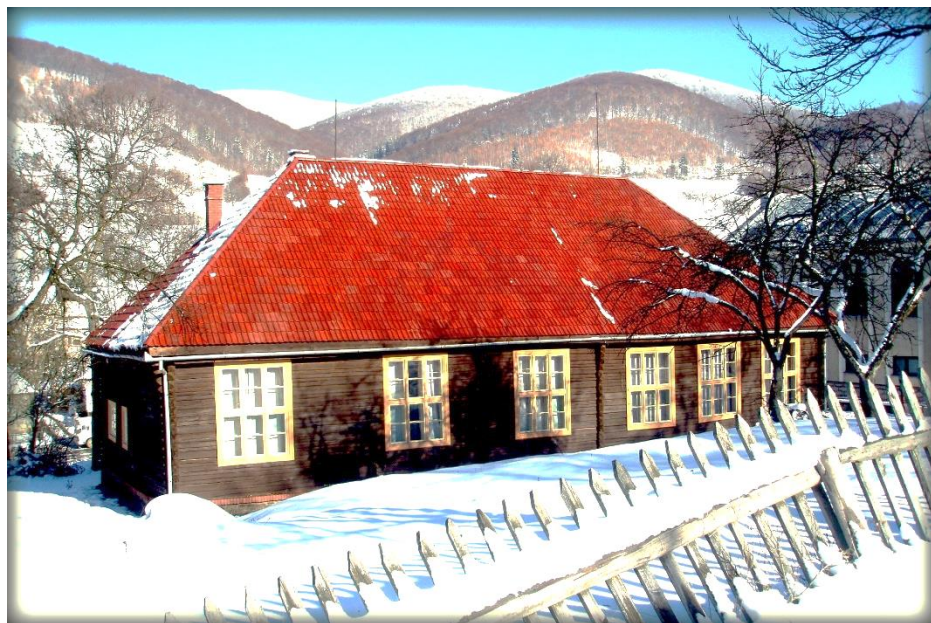
Pomoci můžete také spolu s naším kazatelem a neziskovou křesťanskou organizací **Pomoc Těšínského Slezska, z.s.**, pomáhající již více než 15 let potřebným rodinám a seniorům na Ukrajině, **č.úctu: 183 153 869/0300.**

Valaši a Ukrajina

- Na jaře roku 1999 uspořádala meziříčská ADRA ve spolupráci s knihovnami vsetínského okresu sbírku materiálních darů nazvanou Úsměv pro ukrajinské děti. Akce reagovala na masivní povodně v povodí řeky Tisy. Z Valašska na místo putovaly především dárkové balíčky od dětí z asi 35 místních škol. Projekt monitorovala Valašská televize, díky níž vznikl dokumentární pořad odvysílaný v regionálním zpravodajství. Na realizaci akce se například aktivně podílela Jana Saidurová – Petrovičová, Ladá Smílek, Petr Kimler a mnozí další.



- V letech 2005 až 2007 pomáhali dobrovolníci z celé České republiky v obci Rodnikova Huta na Zakarpatské Ukrajině. Akci, kterou inicioval Hynek Dona, koordinovala právě valašská pobočka české Adry. Jednalo se o vybudování dětského hřiště, zvelebení staré i stávající školy a mnoho dalších aktivit. Dřevěná budova původní školy, jež byla vybudována za tzv. první republiky a nese název Masarykova, je v majetku místní baptistické církve a v současné době slouží jako útočiště pro zhruba 70 válečných uprchlíků.



- Meziříčský Sokol, který v minulosti s meziříčskou Adrou úzce spolupracoval a v roce 2007 měl v ukrajinské Rodnikově Hutě svůj prázdninový tábor, je prostřednictvím aktivistky Jany Rosákové s ředitelem tamní základní školy ve stálém kontaktu. V posledních dnech ukrajinského konfliktu díky tomu Sokolové vyhlásili mezi svými členy finanční sbírku. Peníze budou svěřeny organizaci *Pomoc těšínského Slezska*, jehož současným předsedou je už zmínovaný Hynek Dona. Využijí se na zmírnění aktuální uprchlické krize jak ve zmíněné obci, tak i na dalších vybraných místech.
- Ze Zlína se po vypuknutí války na Ukrajině ozval jeden z dobrovolníků, který tam v dřívějších letech pomáhal, s nabídkou spolupráce. V klubu Gulivier, jehož je v krajském městě spoluvlastníkem, slíbil uspořádat humanitární sbírku. Její výsledky pravděpodobně použije *Pomoc Těšínského Slezska* nebo známý misionář mezi bezdomovci, Marek Mefo Húšť, který má v nejbližších dnech na východ rovněž namířeno.



- Do pomoci Ukrajině se zapojuje i malé zlínské dobročinné sdružení Samari. Tato organizace, která v minulosti pomáhala v ukrajinských zdravotnických

zařízeních a kromě koordinace dobrovolníků prostřednictvím adventistické agentury BCSS zajišťuje tzv. „adopci na dálku“ v Bangladéši, uvolnila ze svého účtu 50 000 českých korun. Ty už byly odeslány na účet zmiňované organizace Hynka Dony a pomohou nadlehčit strádání lidí utíkajících před válečným konfliktem.

- Regionální sbor Apoštolské církve ve Valašském Meziříčí dlouhodobě spolupracuje s obdobným křesťanským společenstvím v důlní oblasti Krivoj Rog na Východní Ukrajině. V rámci besed ADRA klubu zdraví například o formách vzájemné pomoci před třemi lety vyprávěl mladý pastor Jiří Hanák. Meziříčští sourozenci v té souvislosti každoročně pořádají Vánoční bazar. Navzdory covidovým omezením jejich poslední akce vynesla rekordní sumu výrazně přesahující 100 000 Kč. V pořádku stačila doputovat na místo určení ještě před vypuknutím konfliktu. Z regionu, kde se těží železná ruda, teď přicházejí poplašené esemesky. Zatím poslední dorazila od tamějšího pastora v noci z neděle na pondělí: „Naše město je právě bombardováno. V blízkosti není žádný kryt a náš dům nemá sklep. Sedíme na chodbě a modlíme se k Bohu...“

- Podle posledních zpráv (čtvrtek 3.3.) sdružení *Pod křídly*, vedené paní Emilií Smrčkovou, právě ve Valašském Meziříčí ubytovává tři rodiny uprchlíků. Jedná se o Domy na půli cesty, na jejichž budování se podílela meziříčská ADRA v rámci pravidelných prázdninových Adrabrigád.



Březen 2022 – 70 uprchlíků v Rodnikově Hutě na Ukrajině



Milý pane Sokrate...

Přijíždím ke svému pracovišti, tak jako každé ráno, a uvědomuji si zajímavou skutečnost – budovy rozlehlého komplexu naší *Integrované střední školy* jsou vyhotoveny ve „firemních“ barvách žluté a modré. Tato barevná kombinace je v našem okolí v posledních dnech více než častá. Každý, kdo je solidární s obyvateli válkou zkoušené Ukrajiny, si zdobí ukrajinskou vlajkou své oděvy, okna domů, profilové fotografie na sociálních sítích. Osud ukrajinských bratří a sester není lhostejný mnoha lidem. V případě naší školy - hodně mladým lidem.

Moji žáci mně mnohdy nutí vzpomenout na slovuťného řeckého filozofa Sokrata a jeho kritiku „zkažené mládeže“. Čím vulgárnější slova

či arogantnější chování, tím větší cenu v očích ostatních teenagerů mají. Jsou takoví doopravdy?

V posledních dnech jsem zaznamenala něco úžasného. Přihlouplé diskuze o superhrdinech ze sci-fi filmů Marvelu, o množství alkoholu konzumovaného minulý večer, a rádoby vtipných videích internetového tik-toku vystřídaly debaty o hrůzách války, možnostech doletu radioaktivního prachu v případě použití atomové zbraně a podobná témata, která ještě nedávno byla pro studenty něčím, co jim připadalo neskutečné, archaické a jich se netýkající. Ti, kteří se vysmívali všemu a všem, mají najednou v očích strach. Bojí se, že se válka rozšíří až do jejich domovů. Bojí



se o své blízké. Bojí se, že jejich sny a představy o budoucím životě se nestačí uskutečnit.

Napadlo mě zapojit své studenty do potravinové sbírky pro Ukrajinu spolu s organizací *Pomoc Těšínského Slezska, z.s.*, pod heslem „Dones kilo“, myšleno kilogram jakýchkoliv trvanlivých potravin. Nejen proto, že je to potřeba, ale také z výchovných důvodů. Je nutné je naučit, že pomáhat slabým a potřebným je dobré, a svým aktivním přispěním možná zaženou chmurné myšlenky. Přinese vůbec někdo něco? Znam své žáky a trochu se obávám, že při své pondělní cestě s kazatelem Hynkem Donou do polské Wisly povežeme poloprázdné auto. Už následující ráno však na mne čekalo překvapení. Ještě jsem ani nedošla do práce, a už se u vrátnice tyčilo několik tašek a krabic s potravinami. Během dopoledne se zaplnilo 5 banánových krabic. Něco takového jsem nečekala a s velkou radostí jsem zajistila další volné bedny. A potravin přibývá. Díky za to, studenti moji. Díky Pane za to, že si působíš na jejich srdce.

Není to tak dávno, kdy jsme balili dárky pro valmezské bezdomovce. Vzpomněla jsem si na slova našich dobrovolníků, že stejně jako hmotné dary jsou pro ně velmi důležité osobní dopisy obsahující povzbuzení, slova naděje, ujištění že na ně myslíme a nejsou nám lhostejní. Pod dojmem této vzpomínky mně napadla další myšlenka – mým druhým pracovištěm je *základní škola v Poličné*. Co kdybychom zkusili spojit výuku informatiky s reálným životem, a vytvořit povzbuzující dopisy dětem prchajícím z Ukrajiny, text nechat překladačem přeložit do ukrajinštiny a přidat pěkný obrázek? Dopisy bychom mohli vytisknout a následně vložit do potravinové sbírky. Jak to dopadlo? Posuďte sami.

Ahoj snad se máš dobře, je to pro tebe těžké když přijdeš o domov, když ani nevíš, jestli se tam vrátíš. Je nám to strašně líto co se ti děje, ani si nejsem schopna to představit, jak ti může být, jaké to je, když ani nevíš, jestli se vrátíš domů. Určitě to všechno zvládnete . Určitě se vrátíte do své rodné země co nejrychleji. Jsme v tom spolu, ať víš, že na to nejsi sám. Držím ti palce ♥♥♥

Generační názorové rozdíly existují, co je lidstvo lidstvem. Proč se mladí chovají v běžném životě tak, že se to nám, starším, přičítá? Myslím, že je to proto, že se mají moc dobře. Nemusí se obávat o své životy, nemusí řešit existenční problémy, neprožívají každodenní strach z toho, co přinese další den. Neví, co je bída, hlad, pronásledování, nemožnost získat vzdělání nebo práci. Mají všeho přebytek. Buďme rádi - generací, které neprožily běsnění války, asi v dějinách lidstva moc není. Teprve když jde o něco závažného, stávají se z nich rozumní a empatičtí lidé. A tak milý pane Sokrate – neodsuzujte „zkaženou“ mládež, protože pod slupkou nezájmu a povrchnosti bijí statečná a soucitná srdce.

Iva Chárová

привіт

myslím na vás a doufám ,že se brzy vrátíte domů a do svých pokojíčků.

Zvládnete to a určitě se to brzylepší

Hodně štěstí, držím vám palce!!!

Адам

11років

Valašské Meziříčí

Я думаю про вас і сподіваюся, що ви скоро повернетесь додому і в свої кімнати.

Ви можете це зробити, і це обов'язково покращиться найближчим часом

Удачі вам, я тримаю пальці **схрещеними для вас!!!**



Po odchodu z Valašska jsem ještě asi 10 let působil v Praze jako zaměstnanec církve. V roce 2011 jsem se rozhodl pro radikální změnu a odešel jsem tzv. „na volnou nohu“. Už dříve jsem občas něco točil s Českou televizí, a tak ve spolupráci s ní pokračuji až do dnešní doby. Jako scénárista, režisér a někdy i kameraman natáčím zejména náboženské pořady, ale nejenom ty.

V roce 2013 jsem dokončil doktorát teologie na Teologické fakultě Jihočeské univerzity, kde mi pak nabídli, abych se zapojil do některých projektů. Momentálně se tam podílím na dvou výzkumných grantech Technologické agentury České republiky (TAČR). Jeden se týká komunikace spirituality s vážně nemocnými lidmi, druhým je vývoj inteligentního vyhledavače sociálních služeb. Pak rovněž trochu učím a

jsem i v oddělení celoživotního vzdělávání. Vedle univerzity a České televize mám ještě dlouhodobé kontrakty s některými průmyslovými firmami. Většina mé práce vždycky nějak souvisí s videem a sociálními sítěmi.

Naše děti jsou již zcela samostatné. David pracuje v IT, Alenka je manažerkou v nadnárodní společnosti, která se specializuje na výzkum veřejného mínění.



David je již ženatý a máme roční vnučku Zoe.

Tím, že pracuji hlavně v Čechách, na Moravu a Slezsko jezdím poměrně málo. Ale vždycky, když jedeme po dálnici kolem odbočky na Valašské Meziříčí, nebo když o městě uslyším ve zprávách, vybaví se mi vedle knížek Amálie Kutinové o Gabře a Málince také sbor na Hřbitovní ulici. A poměrně často vzpomínám na osobnost svého tehdejšího staršího kolegy bratra Klvána. Říkám si, že by ho naše dnešní celospolečenské debaty určitě hodně zajímaly a měl by k nim co říct.

Bedřich Jetelina

Vzpomínání na Bedřicha

Na Bedřicha prostě nejde zapomenout. Myslím, že si s námi docela užil. Díky Valmezu se dokonce dostal do novin. Nejen, že s ním jednou vyšel takřka celostránkový rozhovor v místním Obelisku, ale v květnu roku šestadevadesát o něm psal i jeden z populárních moravských deníků. Zmínka se týkala tak zvaného Pochodu šílených krav, který se konal v předvečer parlamentních voleb na 33 km dlouhé trase z Hovězí do Držkové. Přestože se Adrou pořádané akce náš pastor vůbec neúčastnil,

Volby: Vsetínští turisté chtějí volit pravým rohem

Pochod „šílených krav“

Pochod „šílených krav“ pod heslem „Z předvolebního dusna na čerstvý vzduch“ odstartovalo v neděli na návsi v obci Hovězí na Vsetínsku asi 60 turistů.

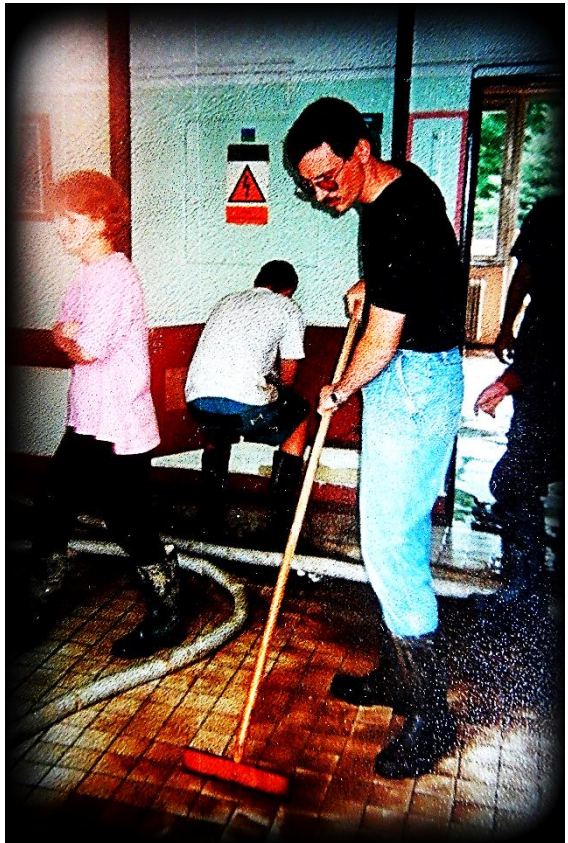
Turisté se vydali na trasy dlouhé 11, 22 a 33 kilometrů. Volební slogany si zvolili různé - například „Volte pravým rohem“, „Žádáme od příštího parlamentu pochod šílených volů“.

Účastníky čekala řada nástrah a soutěží. Telecí hody v praxi znamenaly návrat do dětství a vysátí mléka

K turistům se přidávali na trase Hovězí - Vsetín - Batková - Držková (již na Zlínsku) další pochoduující. Sílu získávali z hovězí a v cíli v Držkové z dršťkové polévky. Krávy byly i perníkové a pásmo předvedl „šíleným kravám“ dětský soubor Jaloveček z Hovězího.

Pochod připravila humanitární organizace Adra s Masarykovou veřejnou knihovnou ve Vsetíně. V Hovězím sloužil před ostrým startem mši kazatel církve adventistů sedmého dne Bedřich Jetelina ze Vsetína. Přítomní věřící ho prohlásili za svého kandidáta do příštích voleb.

statisíce čtenářů si mohly přečíst, že adventistický kazatel před ostrým startem vysluhoval mši a poté jej přítomní věřící prohlásili za svého kandidáta do příštích voleb. Je pravdou, že se v průvodu objevovala hesla typu „ Krávy volí Jetelinu“ nebo „Jetelino my tě žerem“, ale o žádné předstartovní mši samozřejmě nemohla být ani řeč. Vše se vysvětlilo až po kontaktování zpravodaje zlínské ČTK, který v onen den dostal nejen informace z našeho recesního pochodu, ale i z velké katolické akce na Velehradě a všechno se



mu potom nějak záhadně pomíchalo. Adventisté, především ti z ortodoxnějšího Slezska, okamžitě žhavili telefony, a nebýt tehdejšího duchapřítomného předsedy Jana Dymáčka, tak se Moravskoslezské sdružení málem sesypalo. Církevní vichřice nakonec utichla a všeobecně kritizovaná meziříčská Adra začala sklízet nečekané ovoce. Díky této „kravině“ vešla v širší povědomí a zatím zabeďněné dveře různých institucí se začaly otevírat. Pravidelně o ní psaly noviny a zásluhou tehdejší Valašské televize byla v regionálním zpravodajství častěji než sám pan starosta. Za což si duše tohoto média, paní Dagmar Církvová, vysloužila mírné pokárání.

A Bedřich Jetelina? Poté co upláchl na západ a začal na půdě Jihočeské katolické univerzity připravovat budoucí teology na jejich duchovní dráhu, údajně jim v rámci výuky PR neopomněl na příkladu zmíněných

„Šílených krav“ názorně ukazovat, jak se dělá účinná propagace. Budiž ještě pastorevi valašských stád přičteno k dobru, že se během kazatelské služby v našem kraji kromě svých pasteveckých povinností zapojoval i do nejrůznějších bohulibých dobročinných aktivit. Ať už to bylo v roce 1995 spoluorganizování adrácké akce Balíček pro kamaráda nebo šermování se smetákem po stoleté vodě o dva roky později.



Pamětníci se možná rozpomenou i na Bedřichovo loučení s valašskými sbory. Nejen, že při něm vystoupil za kazatelnu pozdější známý politik Jiří Čunek, ale korunu všemu dodal poněkud extravagantní farář z vedlejšího evangelického kostela. Na závěr své rozlučkové řeči vytáhl půllitrovou flašku a při předávání pronesl nezapomenutelnou větu: „ Bratře Jetelino, to není obyčejná slivovice! To je slivovice z farní zahrady!!!“ Chudák Alan Chlebek, který po Bedřichovi žezlo přebíral, málem upadl do mdlob a pečlivě připravený úvodní proslov musel narychlo úplně překopat. Patrně poslední Bedřichova služební cesta do Valmezu se odehrála na jaře roku 2014. Se štábem České televize tu do Křesťanského magazínu natáčel šot o valašském adrování. A tak se později do celostátního média dostala nejen Mročkovíc Vitalita, ale také interiér meziříčské modlitebny.



Velký pan režisér se tu mimo jiné setkal i se Škrlovou Miluškou a její dcerou Nikolou. Když se postavily vedle sebe, najednou znejistěl. „Která z vás je matka a která její dcera?“ Budiž mu to odpuštěno, protože od chvíle, kdy Ladu s Miluškou oddával, uběhlo už v Bečvě vody víc než dost...

FpT

Za éry Bedřicha Jeteliny se už žádná sborová kronika nevedla. I tak zbylo pár fotografií, které na jeho valašské působení upozorňují. A přestože je lidská paměť krátká, v hlavách některých pamětníků se přesto uchovalo několik neblednoucích vzpomínek.

Někdejší sboroví adráci například vzpomínají na Bedřichovo razantní působení v začátcích valašského adrování. Při první akci zvané Balíček pro kamaráda byl jedním z hlavních organizátorů. Svážel dárky ze vsetínských škol, psal do novin a v samém závěru tohoto projektu spolu s Milanem Kubičkem sestavil velice působivý videozáznam. Jeho nasazení v barvách Adry bylo natolik zřetelné, že musel být svými



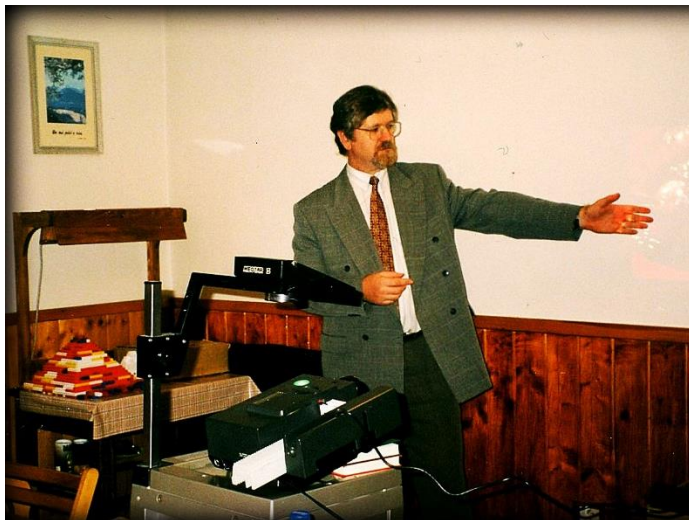
zaměstnavateli na Moravskoslezském sdružení upozorněn na to, aby přibrzdil, protože to, co jej živí, nejsou ani tak charitativní, jako spíš církevní aktivity.

A protože nepatřil mezi klasické venkovské faráře, kteří si hoví v pohodlí dobře zařízené fary, vrhl se na zdravotní osvětu. Přemluvil svého ostravského náčelníka Jendu Dymáčka, aby se svým osvědčeným seminářem „Za pět dnů nekuřákem“ zavítal i do Valašského Meziříčí. V malé sborové místnosti se pak celý týden scházela nevelká skupinka vyznavačů nikotinu. Po pěti dnech dva z nich kouřit

úplně přestali a jeden snížil původní počet svých čtyřiceti denně vykouřených cigaret na jednu desetinu.

Známa meziříčská figurka, pan Meruňka, si toto vysvobození z otroctví nemohl vynachválit, a kdykoliv v

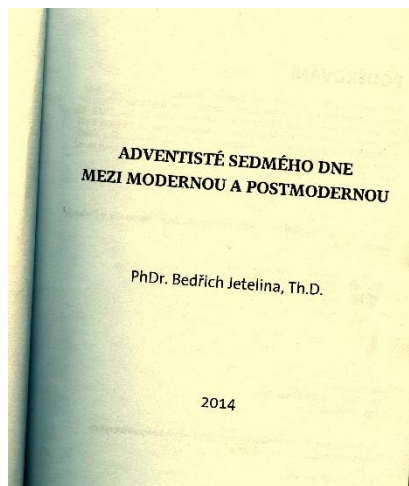




budoucnu narazil na nějakého povědomého adventistického křesťana, neopomněl připomenout, aby od něj pozdravoval „otce“ Dymáčka. Jindy zase došlo k tomu, že se ve stejné místnosti objevil populární

kumštýř Zdeněk Valchař. Přijal Bedřichovo pozvání a své povídání o výtvarném umění zpestřil originální ochutnávkou zdravých pokrmů. Opět se sešla komorní skupina zájemců o lepší životní styl, mezi nimiž nechyběli ani někteří nedávno narození nekuřáci. Ve zdravotně osvětové linii později pokračoval dětský lékař Pavel Sikora a na důležitost spirituálního rozměru upozorňoval těšitel lidských duší, Gustav Kloda. Podobných vnějších aktivit si posléze všiml i Marek Irgl, soukromý vydavatel nezávislého meziříčského měsíčníku Obelisk. Na jeho





stránkách vyšel obsáhlý rozhovor, ve kterém Bedřich fundovaně přiblížil působení tehdejšího občanského sdružení Život a zdraví. Čtenáři se mohli dovědět, že podezřelí adventisté nemusí být nutně chápáni jako náboženští tmáři, ale že se jim tu a tam naopak podaří někomu posvítit na cestu.

Jednoho krásného podvečera byl Bedřich se svými pobočníky pozván do Evangelického kostela. Tam musel opět odpovídat na všetečné otázky. Aktivní

členové protestantského sboru se vyptávali na adventistická specifika, historické pozadí církve i na spoustu dalších, jim neznámých věcí. Jindy k podobnému setkání došlo přímo na Hřbitovní ulici. Tentokrát nikoliv s jinak praktikujícími křesťany, ale s reprezentanty tak zvané Muzejní společnosti. Meziříčští intelektuálové, mezi nimiž nechybělo ani několik dam, rovněž rozproudili zповěď, na jejímž konci se konečně dočkali jakž takž pravdivého obrázku současných meziříčských adventistů. Právě na tomto setkání zazněla památná věta přibližně tohoto znění: „Podle toho, co se prostřednictvím Adry a dalších vašich aktivit pro město dělá, jsme si mysleli, že musíte být docela početná církev. A vás se tu zatím schází jen nepříliš veliká hrstka.“

Nadešel čas a milý Bedřich povýšil do Stověžaté. Občas jej bylo možné slyšet z adventistického rádia a v poslední době se pravidelně objevuje v závěrečných televizních titulcích. Kromě toho, že mu přibyly tituly u jména, je také autorem několika titulů knižních. Za upozornění bezpochyby patří útlý brožovaný výtisk, který v roce 2014 vydala Česká biblická společnost. Nese název „Adventisté sedmého dne mezi modernou a postmodernou“. Náš někdejší pastor v něm mapuje vývoj jedné z mála světových církví od samého začátku až po žhavou současnost. V něčem dost připomíná nejčtenější knihu světa. Ukazuje světlé stránky a neuhýbá před stíny. Určitě stojí za přečtení.

Vděční meziříčští pamětníci

Střípky vašich vzpomínek

na Benjamína Pražana

Benjamin Pražan se narodil v Českých Budějovicích, ale vůbec si na ně nepamatoval. Velice často se stěhovali – a tak vlastně nikde neměl stálý domov. Maminka hodně pomáhala tatínkovi v jeho práci. Spolu měli s lidmi biblické hodiny a také museli prodávat časopisy *Hlasatel pravdy*, když nedostali výplatu. Jejich kluci proto bývali často doma sami. Maminka mi tvrdila, že jim dali na zem kožešinu (z ovečky) a že na ní byli celou dobu. Ale pak jsem se dověděla, že na ni honem hupsli, když slyšeli, že rodiče přicházejí domů. 😊 Když byli větší, tak chodili z Vinar s tatínkem na ryby – brambory měli na zahrádce a díky tomu, že v Bečvě bylo tehdy ryb dost, nemuseli je jíst jen s kozím mlékem, které si kupovali od jedné paní ze vsi.

Béďa začal chodit do školy za války. Díky tomu uměl říct německy, kdy se narodil Adolf Hitler.... Ale jednou si jeho učitel zavolal tatínka do školy a řekl mu, že Němci, kteří byli ve škole ubytovaní, si nějak moc jejich kloučka prohlížejí. Modrooký blondáček se jim zamlouval a pan učitel radil, aby ho někam schovali, že by jim ho mohli vzít. A tak se tentokrát stěhoval sám, bez rodičů a brášek do Hraštic u Nového Knínu k babičce a dědečkovi. Když přišel ze školy, tak pásł kozu a s babičkou se staral o slepice a zahrádku. Samozřejmě měl čas i na běhání venku a úkoly často psal až večer při svitu petrolejky. - Po dvou letech se mohl vrátit domů. Mamince z výprav po okolí nosil domů v kapsách různé brouky, ještěrky a kameny.



Školní docházku dokončil v Olomouci a chtěl jít studovat biblický seminář, ale nedovolili mu to. Tak řešili, co bude dál. Tatínek navrhnul, aby pokračoval v rodinné tradici a vyučil se cukrářem. Proto Beďa zůstal v Olomouci v učení u pana Dejerala a ostatní se stěhovali do Brna. Po práci byl šťastný, když mohl na kole jezdit po okolí. Po vyučení pracoval v cukrárně v Brně nedaleko Střední ulice, kde bydleli. –



Bylo to v padesátých letech a tehdy se v pracovních kolektivech nazývali „brigáda socialistické práce“ a dělali různé brigády. A oni šli na brigádu do lesa do Jeseníků. To se Benjamínovi velice zalíbilo a

od té doby se snažil být do nejvíc v lese a líbilo se mu tam víc, než v cukrářské dílně. A tak za nějaký čas tam dal výpověď a začal pracovat jako lesní dělník u Rosic. Dělal tam s ním nějaký čas i jeho taťka, byla to doba, kdy byla zakázána činnost naší církve.

Tehdy jsme se v Praze domluvili, že pojedeme na víkend do Brna. Měl tam mít přednášku známý prof. Dr. Hromádka, a proto jsme měli slevu na vlak. My jsme ale o něj neměli zájem, jeli jsme tam na sobotu, bylo nás asi 20 lidí. Rodina našeho kazatele a Pražanovi byli příbuzní. Když jsme přijeli do Brna, tak u Pražanů bylo nějak tiché smutno a pak jsme se dověděli, že v týdnu Daniel a Benjamin odešli na vojnu. (Takže jsme se mohli už tehdy poznat, ale nevyšlo to....) Prožili jsme krásnou sobotu s mládeží z Brna, Břeclavi a Znojma, i když jsme museli naše setkání utajit kvůli zákazu církve, zatím co oba bráškové začali svůj boj na vojně. Beďa byl odvelen do Karlových Varů. Vděčně později vzpomínal na stále se

rozzrůstající rodinu Kořenských, kterou někdy mohl navštívit. Problémy se sobotou měl stále, ale už mu zbývalo jen několik měsíců a tak se těšil, že se vrátí domů. Několikrát se „zašíval“ tak, že byl na marodce. Jednu sobotu (to už byly sbory otevřené) nám na mládeži strýc Kraus říkal, že je ve vojenské nemocnici v Praze, jestli by ho tam někdo nešel navštívit. Nikdo se nehlásil, tak jsme na sebe mrkly s mojí sestřenicí Martou, že tam půjdeme my. Druhý den jsme se sešly na zastávce tramvaje a obě jsme byly dost nejisté. Uvědomily jsme si, že jsme ho nikdy neviděly a vlastně nevíme, za kým jdeme! Tak nás to „vzalo“, že jsme nasedly do električky a jely opačným směrem, než kam jsme potřebovaly. Ale když jsme přijely na místo, tak nás tam stejně nepustili, protože k nim mohli jen příbuzní. (Tak další setkání nevyšlo!) - Ale ani schovávání na marodkách nestačilo a Beďa musel k soudu a pak do vězení, nejdříve do Jáchymova a pak na Pankrác. Tam byl 10 měsíců, ale vyprávět o tom nechtěl, před odchodem musel podepsat prohlášení, že o tom nikde nebude mluvit. Když se vrátil domů, rád šel zase dělat do lesa. Udělal si kurs na hajného, a později byl moc rád, že získal „modrou knížku“.

V květnu 1960 jsme jednou přišli do sboru v Praze Podolí a tam jsme uviděli sedět Daniele s jeho ženou a vedle nich ještě někoho. Pak jsme se dověděli, že je to jeho bratr Benjamín. Přijeli na prodloužený víkend k rodině Drobných, ale oni měli objednaného malíře a ptali se, kdo by jejich návštěvu provedl po Praze. Můj taťka řekl, že by se o ně postaral a tak jsme s nimi byli celou neděli i pondělí. A potom přišel dopis a po něm další, pak nabídka společné dovolené A za rok byla svatba ☺ . Nejdříve jsme bydleli v Brně s rodiči, po roce jsme mohli jít na hájenku do Josefova u Adamova. Byl to krásný čas – byli jsme mladí, dcerky nám přibývaly a i když bylo hodně práce, bylo to prima. Za nějaký čas se Beďa přihlásil na dálkové studium Lesnické technické školy do Hranic na Moravě a po roce 1968 se otevřel seminář, který vedl br. Šustek. Věděl, že to bude náročné, ale začal ho také navštěvovat, takže 2 roky dělal najednou dvě školy. Když lesnickou školu v r. 1970 dokončil, tak mu nabídli místo lesního inženýra a lepší bydlení. Ale zároveň volali ze sdružení, že by mohl být kazatelem v Třebíči s tím, že si ještě dodělá dva roky semináře při práci. Všichni z Lesního závodu se moc divili, když místo toho, aby přijal povýšení, jim dal výpověď.



A tak nastalo období služby ve sborech v Třebíči, potom na Vsetíně, Liptále, Hošťálkové a Kateřinicích, pak v Boskovicích, Roubanině a Blansku. Všude pracoval, jak nejlépe mohl, věnoval se celým srdcem potřebám dospělých i dětem. Ale doba vojny a vězení se podepsala na jeho zdraví, takže musel odejít do důchodu. Mohli jsme si vybrat ze čtyř míst, kde budeme bydlet, rozhodli jsme se pro Valašské Meziříčí. Zde jsme oba prožili nejdelší období svého života na jednom místě – 20 let! Jako všude, tak i tady jsme rádi chodili do sboru i do přírody - za tetičkou Hruškovou na Hutisko, za Miládkou Zbrankovou (manžel jí říkal „teta z konce světa“) a v posledních letech na Troják. Ale když se Beďa dověděl, že mladí Podsedníkovci se stěhují z Hrušovan na Valašsko, tak poprvé v životě zatoužil po stěhování. Jižní Moravu měl vždy moc rád, tam jsme spolu začali chodit. A tak jsme znovu všechno balili do krabic a stěhovali se, tentokrát už tady na zemi naposledy.....

Jarka Pražanová

V našem církevním společenství je to už jakýmsi pravidlem, že po jisté době dochází na sborech k výměně kazatelů. A tak v roce 1979 přichází na Valachy vysvěcený kazatel Benjamin Pražan s manželkou Jaruškou a třemi odrostlými slečnami, studentkami Elou, Míšou a Gabčou. Z Bédověho proslovu při uvítání si pamatuji na jeden příměr. Velitel svým vojákům předkládá splnění jistého úkolu a říká: „Kdo z vás je ochoten poslechnout, když já zavru oči, ať z řady postoupí o krok dopředu.“ Po chvíli vidí, že celá řada je vyrovnaná a slyší hlášení: „Veliteli, celá jednotka učinila krok dopředu.“ Bratr Bédá pak vyslovil přání, aby za jeho působení jsme se všichni v křesťanském životě posunuli dopředu. On sám se o to snažil ze všech sil. A Jaruška, rozená zpěvačka, dirigentka a hudebnice i s dcerami byla velmi nápomocná činnosti mládeže. V jisté době její zdraví nebylo v pořádku, vzpomínám na návštěvu u ní na nemocničním lůžku.

Pražanovi se hodně věnovali dětem. Rádi jezdili se sborovými dětmi na dovolenou. Jedno takové místo bylo na jižním Slovensku, v Mužli. Byly tam i naše děti a tak jsme se v pátek odpoledne s Ellen Tomancovou a Lidkou Bakalovou vydaly naším autem za nimi. Našli jsme je u Dunaje, děcka dováděla ve vodě a žádný strach na straně vedení, že jim některé z dětí odplave do Maďarska. Zato já jsem prožívala hrůzu, když mně Bédá chytil, třebaže věděl, že voda je můj nepřítel. Vtáhl mně do pěkné hloubky a nic nedbal na můj křik, který se rozléhal po okolí. Odměnou mu byly modřiny na ruce po mém zápasu o holý život. Prožili jsme pěknou sobotu s manželou Randýskovými v Nových Zámčích a v neděli se i s dětmi našimi a Tomancovými vydali na cestu domů. Jak jsme se všichni naskládali do auta, ani nevím. Naše první zastávka byla na koupališti ve Štúrově, kde se nám ztratila Ada Tomancová, k nalezení bylo použito místního rozhlasu. Děcka si kupovaly cukrovou vatu a Adéla lízala tak nešťastně, že dostala píchanec od vosy či včely někde v ústech. Všichni jsme měli strach, co bude, jen její máma Elen zůstala v pohodě jako by věděla, že Adě se nic nestane. Pokračovali jsme v cestě, aniž jsme tušili, že bloudíme. Až jsme v Nitře skončili na sídlišti, tam cesta končila malým průjezdem se zabudovaným sloupem uprostřed. Až trochu utichla salva smíchu, auto muselo čelem vzad a já nevím jak, ale ještě ten den jsme domů dojeli.

Moje časté a málo rozumné touhy dokázaly vyvést z míry i bratra Benjamina. Snila jsem o obývacím pokoji. Třebaže v naší malé (tenkrát) chalupě nebylo vůbec místo pro další nábytek, já obývací koupila a nechala přivést. V ten den přišel bratr Benjamín na návštěvu. Nikdy jsem ho neviděla tak vážného, jako při pohledu na naši malou, dřevěnou verandu zaplněnou tak, že se nešlo hnout. Zeptal se mně: „kde to chceš dát? Pomohl bych vám.“ Já na to s hlasitým povzdechem: „nevím, prostě nevím, musím něco vymyslet.“ Po chvíli trapného mlčení rezignovaně říká: „Víš co, tak já už raději půjdu.“ A rozloučil se.

Béďa rád překvapoval. Jednou v sobotu jsme přišli do vsetínské modlitebny a vidíme celou kazatelnu obloženou hroznovým vínem. Nejen krásný pohled, ale také jsme si na hroznech pochutnali. Pražanovi také zorganizovali pěknou pobožnost u příležitosti zlaté svatby mých rodičů a manželů Bukovjanových z Liptálu. Béďa obstaral 2 dortové knihy pro dva páry a spolu s Jaruškou připravili pěkný program.





Když později můj táta musel do nemocnice, ze které se už nevrátil, byl to Benjamin, který ho s námi v kroměřížské nemocnici navštívil, posloužil mu památkou Večeře Páně a celkovým zklidněním v dané situaci. Pak mého tátu pohřbil.

Když Běďa dospěl do důchodu, přestěhovali se s Jaruškou do Valašského Meziříčí. Tam měla Jaruška možnost mít zahrádku, věnovat se květinám, kterými ráda krásnila modlitebnu. Také Běďa nelenil a nasadil několik ovocných stromů, z nichž jsme sami okoušeli ovoce. Někdy v té době začali Pražanovi jezdit k nám na Troják do malé výminkové chaloupky po rodičích. Vždy nám s nimi bylo dobře. Když přijeli, Běďa zatopil v kamnech, svalil se na starý prašťák a prohlásil: „Tak tady su doma, chybí mi tu jen jedna věc – kadibudka za stodolou.“ Časem Běďa oplotil kus pasínku a koupil berany. Ještě teď si představuji Jarušku, jak sedí na špalku v ohradě a berani jí žerou z ruky. Jednou, když berani odrostli, svolali rodinu a vařil se guláš, dokončený nad ohništěm. Že jim z oveček málo zbylo, to neřešili. A jak chutnaly rolády, které Běďa jako odborník cukrář na Trojáku vyráběl. Tehdy jsme chovali jednu tvrdohlavou kozu.



Mezi domácími se nenašel člověk schopný trpělivě asistovat oři údržbě jejích kopýtek. S Bédou jsme to vždy v klidu a pohodě zvládli. Nikdy bych nevěděla, kolik druhů ptáčků na Trojáku žije. Bédá je měl spočítané a pojmenované. V žádné situaci nezapřel sebe jako znalec a milovník přírody, bývalý hajný. Pražanovi rádi sbírali a konzumovali hříby. Měli svá



místa a úlovek byl skoro vždy bohatý. Nikdy, i když jsem se snažila, jsem nedokázala objevit, kdy a jak se ztratili, abych je vystopovala. Byl to Bédá, který na Trojáku skácel něco starých stromů, koupil a s velkou trpělivostí nasázel nové. Škoda, že některé z nich dávajíc bohatou úrodu, časem umřely. O to víc si vážím těch, které přežily a dávají ovoce.

Po přestěhování do Hrušovan v sázení pokračoval a tak Jaruška dodnes sklízí a obdarovává dobrými říky. Jen škoda, že Bédá se úrody nedočkal, ale odešel na dočasný odpočinek. Jaruška už bez manžela se raduje z dětí, které mají dávno své rodiny, také z vnučat i několika pravnoučat. Ani v Hrušovanech nelenila a zkrášlila cestu k modlitebně záhonky květin, o které s láskou pečuje v místě, kde deště je velký nedostatek. V mém povídání jakoby zůstala v pozadí, ale opak je pravdou.

Vždy na svém místě v úloze manželky kazatele, ale i matky, babičky či kamarádky. Na Troják už má daleko,



přesto se vždy těšíme na den, kdy podle příslibu by se mohla objevit u nás. Aspoň naše časté telefonáty jsou pro mne připomínkou společně prožitých chvil a její hlas vždy potěší.

Bohunka Smilková

To bylo tak.

(A teď už to po 40ti letech budete aspoň vědět ☺). Pražanovi byli předtím, než se ocitli na Valachách, 9 let v Třebíči. Když mně v Brně Milan Drobík řekl o Kájovi a já se dozvěděla, že Pražanovi byli předtím tak dlouho v Třebíči, začala jsem občas jezdit na Vsetín. To abych se dozvěděla něco o třebíčském sboru. Takže jsem končívala u Pražanů na obědě, kde mi podávali věrohodné a přesné informace. Jenže následující sobotu už jsem byla v podezření, že na Vsetín jezdím za nějakým ogarem. Já jsem nechtěla nikomu líčit detaily, dokud jsem se sama neocitla v Třebíči vedle Karlíka. V Třebíči všichni na rodinu Pražanovu velice rádi vzpomínali. Milovali všechny. Bratr Pražan prý to uměl perfektně s děckama a jezdil s nimi i na tábory a teta Pražanová prý trpělivě nacvičovala zpěv s každým jednotlivě i dohromady a byla skvělou sborovou mámou. Když potom začala etapa mého života Kopřivnice alias Zašová, plus starání se o rodinný hrob v Mezříči. Vždycky, když jsme šli s



Kájou od hřbitova na vlak, stavili jsme se u Pražanů, když bydleli ve sborovém bytě. Měli jsme ty chvíle velice rádi. Bratr Pražan vždycky, i když ho spousta věcí bolelo, snažil se oplývat humorem. Měl ty samé nemoci jak taťka Kuběna a tak jsme měli společné téma. Pohostinná teta Pražanová nachystala vždycky něco na zub a bylo fajn. Tak takhle vzpomínám na Pražanovi.

Dana Klečková

Anička Petrovičová jak ji (asi) neznáte

Narodila jsem se v Prostějově. Proč zrovna tam? To se vám pokusím stručně objasnit. Každý adventista jistě ví, že naše církev to v 50-tých létech minulého století neměla lehké. Československá vláda a KSČ uznaly, že takový americký export, jako je CASD nemá co dělat v našem socialistickém zřízení, a proto naší církvi zakázala v roce 1952 její činnost. Můj otec, kazatel, byl zrovna „instalovaný“ ve sboru Prešov na východě Slovenska. Rodiče se ještě nestačili ani vybalit, když je dostihl zákaz činnosti církve. Důsledky byly takové, že po návštěvě pánů z STB je naložili na nákladák, povozili po městě, aby všichni viděli, že už je „vezou“. Na nádraží je naložili na vlak a vezli neznámo kam. To „neznámo“ byly Otaslavice na Hané. Tam jsem se v r. 1954 našim, kteří už měli dospělého syna a dceru a 13-ti letého chlapce, narodila. Bydleli



jsme tam v typickém hanáckém selském domě, jehož majitele potkal stejný osud. Vyvezli je někam na Šumpersko. Z tohoto místa mám kupodivu dost milých vzpomínek, ačkoli jsem tam prožila jen své rané dětství. Jakmile byla činnost církve obnovena, tatínka církve znovu povolala do služby, a to na sbor Nové Zámky a okolí. Aby se rodiče mohli v klidu přestěhovat, šoupli mě ku starce a staříkovi na Čantoryju. Kdo z vás byl minulý rok na sborovém výletě, kdy jsme navštívili muzeum protestantského hnutí na Slezsku, možná si vzpomene na tzv. lesní kostely

pronásledovaných protestantů na různých místech Beskyd. Jedno takové místo bylo v Nýdku na místě zvaném Za kamenem. Kousek odsud stáli dvě poslední dřevěnice pod vrcholem Čantoryje a v jedné z nich bydleli od války mamini rodiče. Za tím „kamenem“ jsme za hezkého počasí trávili soboty. Taky na toto místo mám moc hezké vzpomínky. Léto u prarodičů uteklo a já jsem putovala do Nových Zámků. To byla velká změna. Všude se mluvilo maďarsky. Ve sboře, v obchodě, a hlavně na ulici, kde jsem si hledala nové kamarády. Naštěstí, dětem cizí jazyk leze do hlavičky snadněji, tak jsem to nějak zvládla. Taky jsem začala chodit do školy. Ještě dnes mám schovaný nádherně ilustrovaný Šlabikár. Tady jsem byla poprvé konfrontována s problémem škola a svěcení soboty. Na Slovensku děti některých adventistů v sobotu do školy chodily. Moje soudružka učitelka Jolana Hrušovská byla inteligentní a asi ne moc politicky uvědomělá, tak měla pro mě pochopení. Pamatuji si, že jsem jednou byla v sobotu ve škole a celou dobu jsem plakala.



V té době byl můj tatínek těsně před důchodem a dědeček, ten z Čantoryje, stavěl v Bystřici nad Olší rodičům dům, aby měli kde v důchodu bydlet. Tak jsem se ocitla na Slezsku, naučila se „po našymu“ a začala chodit do české školy, kde otázku absence sobotní docházky do školy u dětí adventistů řešili dvojkou z chování. Bystřice byla obec převážně evangelická. Měli jsme za sousedy opravdové křesťany, ale i takové, kteří nás jen tolerovali, ale našli se i takoví, kteří vzali kámen do ruky a rozbili nám okna.

Moje maminka pocházela z tohoto kraje a měli jsme tam mnoho příbuzných. Všichni byli adventisté. Často jsme se navštěvovali, a to hlavně

v soboty.

Dospělí

řešili

vážné

duchovní

otázky a já

si hrála,

nebo

objevovala

okolí.

Každá

sobota



v tomto období byla pro mě zážitkem. Někdy jsem doprovázela tatínka do okolních sborů, kde měl kázání. Tam se mi stávalo, že ho někteří považovali za mého dědečka, což mě vždy velmi nazlobilo. Rázně jsem



jim vysvětlila: „To není můj dědeček, to je můj tatínek.“

Moc ráda vzpomínám na sborový život té doby. Všichni měli k sobě blíž a vzájemně se podpírali. Byli vděční za každou sobotu, kterou strávili v Božím domě. Často vzpomínám také na čtvrtletní shromáždění v Českém Těšíně, které pro mě byly vždy velkým svátkem.

Ačkoli jsem ze čtyř dětí, v podstatě jsem byla jedináčkem. Mí sourozenci už měli své rodiny a byli rozseti po celé republice. Bratři byli kazatelé. Ten starší v Bratislavě

a mladší v Karlových Varech. Sestra žila s rodinou v Košicích. Pro mě to mělo tu výhodu, že jsem měla kam jezdit na prázdniny. A tak se stalo, že jsem se v Bratislavě setkala se svým budoucím manželem. V té době jsem chodila do sboru Vendryně, kde jsme také v létě 1973 měli svatbu. Přestěhovala jsem se za manželem do Bratislavy, který ještě studoval na vysoké škole. Já jsem pracovala jako sestřička na novorozeneckém oddělení. Bylo to hezké období, kalené jen tím, že jsme neměli vlastní bydlení. A pak přišla „vojna“. Tento příběh asi znáte. Můj muž se rozhodl být Pánu do důsledku věrný, a proto jsem se znovu ocitla na Slezsku. Tentokrát už s rodinou, protože se nám narodila dcera Jana a brzy nato syn Mirek. Manžel pracoval na šachtě a brzy nám přidělili byt v Orlové. Tady jsme začali chodit do místního sboru. Dodnes máme z tohoto období s mnohými trvalá přátelství. V roce 1983 manžel dovršil 30 let a konečně se mohl vyvázat z náhradní vojenské služby a najít si práci odpovídající jeho vzdělání. Přestěhovali jsme se do Rožnova pod Radhoštěm. Ten zbytek už znáte. Na Valašsku jsme už neuvěřitelných 38 let.

Anna Petrovičová



Národní týden manželství 2022

Víte, kolik savců žije v partnerském vztahu? Je to méně než 10 % zvířat. Jedním z výrazných příkladů jsou opičky titiové červení. Zoologové zjistili, že jejich páry spolu zůstávají mnoho let. Samičky, zejména v období následujícím po porodu potomka, vyvíjejí zvýšené úsilí, aby udrželi vztah se svým partnerem. Aktivně jej vyhledávají a čistí mu kožich. Samečci ve stejném období daleko častěji vstupují do konfliktu s vetřelci. Intenzivně se starají o své potomky a matkám je dávají pouze ke kojení. Samečci se s mláďaty také častěji než matky dělí o potravu. Při pohledu na statistiku rozvodovosti bychom si možná z těchto malých tvorečků mohli vzít příklad. A právě na podporu rodiny a manželství se už řadu let pořádá iniciativa zvaná *Národní týden manželství*.



Jde o nápad prvního koordinátora Národního týdne manželství (dále jen NTM) v ČR Petra Činčaly. Ten věděl, že se taková akce už léta pořádá ve Velké Británii.

Oslovil několik lidí, kterým na manželství záleží, a pozval zakladatele NTM z Velké Británie Richarda Kana. Tak vzniknul v roce 2006 přípravný výbor a v roce 2007 se uskutečnil první NTM v ČR.

Cílem NTM je posílit vztahy v manželství, motivovat laickou a odbornou veřejnost, média i veřejně známé osobnosti, aby alespoň jednou za rok podpořili důležitost manželství. To hlavní, co chce NTM připomínat je, že dobré manželství není samozřejmost, že o ně musíme pečovat, starat se jeden o druhého.

Motto letošního roku bylo „Ztráty a nálezy v manželství“. Sborník přednášek obsahoval 7 zamyšlení teologů, kteří se aktivně zabývají vztahovým poradenstvím. Přednášky řeší, jak se s problematikou vypořádávaly kdysi dávno manželské páry, o nichž je řeč v Bibli.



Náš sboreček se rozhodl prožít modlitební týden na rodinných bohoslužbách a ve čtvrtek se sejít společně při studiu u manželů Mročkových. Vybraní bratři a sestry si připravili shrnutí jednotlivých přednášek, nad kterým jsme potom diskutovali. Bylo velmi poučné a zajímavé naslouchat zkušenostem jednotlivých manželských párů. Mnohdy jsme se i zasmáli nad rozdílností pohledu mužů a žen. A protože šlo především o modlitební setkání, zakončili jsme večer prosbami za rodiny stávající, i za budoucí vztahy našich mladých. Příjemnou tečkou bylo báječné občerstvení naší hostitelky, která je svými kulinářskými výtvary pověstná.

Iva Chárová

Malé zimní besedování

ADRA Klub zdraví, který už pěkných pár let pořádá ve spolupráci s institucí Zdravé město Valašské Meziříčí osvětové besedy pro veřejnost, rozjel svoje aktivity i po Novém roce. Čtenářům sborového zpravodaje nabízíme letmé ohlédnutí:

13.1.2022 - Albánie, země s vůní tymiánu



Iva Chárová a Franta Tomanec zahajují novou sezónu ohlédnutím za jednou z nejzajímavějších balkánských zemí, Albánií. Každý z nich ji navštívil v jinou dobu, s jinými lidmi a ve většině případů se podívali i na jiná místa. Iva se toulá spíše po pobřeží,

Franta převážně po horách. A tak se účastníkům besedy podaří prostřednictvím promítaných fotografií a videozáznamů navštívit parádní a přitom skoro prázdné pláže, historická města, zapadlé vesnice, vysoké hory a hluboké kaňony. A také se potkat s místními lidmi, kteří jsou považováni za jedny z nejpřátelštějších v celé Evropě. A to přesto, že zde dlouhá léta vládl neomezený diktátor Enver Hodža, který ničil kostely a místo nich stavěl betonové bunkry. A vyhlásil Albánii za první ateistický stát na světě. Naproti tomu z této země pochází obecně respektovaná Matka Tereza, která svoje křesťanské přesvědčení dosvědčila dlouhodobou službou mezi nejchudšími z chudých. Malá země na březích Jadranu určitě nezklame. Voní mořem, přátelstvím a občas i čerstvým tymiánem.

27.1.2022 - Jak (ne)stárnout

Hanka Machová, praktikující křesťanka s tituly doktorky farmacie a bakalářky teologie navštěvuje prostory Komunitního centra meziříčské knihovny s odhodláním inspirovat účastníky besedy, jak se úspěšně poprat s neodvratným strašákem nazývaným stáří. Kulminující covidová situace však do plánované besedy zasáhne tak krutě, že do útulného prostoru shromažďovacího sálu kromě adrácckého uvaděče přichvátají pouze dvě nepříliš staré ženy. Statečná Hana se nehroučí zklamáním, ale navzdory nestandardní situaci vyzve přítomné, ať necelou hodinku do odjezdu jejího autobusu využijí ke společnému zamyšlení nad finálním údobím života většiny smrtelníků. Prostřednictvím připravené prezentace naznačí, co všechno její beseda nabízí a nakonec vyzve přítomné ostatky, ať si nenechají ujít náhradní termín, ve kterém se už dvakrát odložená přednáška nakonec někdy přece jenom uskuteční.



10.2.2022 - Odpustit a zapomenout?

Už v předstihu si současná místostarostka Zdislava Odstrčilová objednává u ADRA Klubu zdraví přednášku, která by během probíhajícího Národního týdne manželství vhodně reagovala na toto téma. Pozvání přijímá vsetínský pastor Apoštolské církve, Mgr Daniel Ott. Coby přesvědčený křesťan čerpá především z osvědčeného zdroje posvátných Písem. Bez jakýchkoliv rozpaků cituje rady Knihy knih a kromě jiného upozorňuje na to, že nestačí jen odpustit a pak se na všechno vykašlat, ale ruku v ruce s odpuštěním cílevědomě pracovat i na vzájemném usmíření. Připomíná, že to, abych odpustil, závisí ze sta procent výhradně na mně. V případě usmíření, kdy jsou už do procesu zataženy obě strany, je to padesát na padesát. Jak se ale zachovat, když



ten, kterému odpouštím, moji snahu neakceptuje? Daniel Ott radí dveře nezabouchnout. Nechat si v zásobě pomyslných pětadvacet procent a vykat na chvíli, až se postoj druhého případně změní. Závěr velice poučné besedy

zamíří do žhavé praxe a na konkrétních příkladech ukáže, jak je vzájemné odpouštění a usmířování nejen důležité, ale přímo nezbytné. A zdaleka nejen v manželském soužití.

24.2.2022 - Jak se žije na Islandu

V den, kdy se šílená ruská armáda ze všech stran řítí na nebohou Ukrajinu, utíká dvacítku účastníků cestovatelské besedy do bezpečnějších pozic vzdáleného severského ostrova. Vendula Dufková, jejíž kontakty s pořadatelem vznikly při dřívější humanitární akci právě na území zmíněné, krutě postižené země, se po boku svého manžela Marka

a jejich společného kamaráda Dana Dubového vydala před léty na Island. Nikoliv jako obyčejná turistka, ale s ušlechtilým cílem v tomto prostředí pracovat. A tak se s celou jmenovanou



trojicí zvědaví posluchači během besedy toulají bizarní bezlesou krajinou, ochutnávají zdejší speciality, mezi nimiž například nechybí vařené ovčí hlavy či do země zakopaný zfermentovaný žralok, obdivují nádherné vodopády a pomyslně se čvachtají v prohřáté vodě vyvěrající z četných termálních pramenů. V jednom případě se přítomní dokonce odváží přiblížit oranžové lávě, která dodneška připomíná nepřiliš dávné řádění jedné aktivní sopky. Především ale mají možnost lehce nahlédnout do běžného života typických domorodců. Manželé Dufkovi mezi nimi strávili tři, Daniel Dubový dokonce pět roků. Při práci v restauraci, mlékárně či rybárně tak mohli tuto výjimečnou zemi poznat nesrovnatelně důkladněji než jakýkoliv typický světoběžník. A nepřímo tak účastníky besedy motivovat k tomu, aby si svého domova uprostřed Evropy daleko více vážili.

František Tomanec

To by nikdo nevymyslel!

To by, fakt, nikdo nevymyslel! Existuje důvodné podezření, že se Vyšší moc začíná vlamovat do meziříčského společenství. Naposledy třeba během předposlední únorové soboty. Už na začátku sobotní školy dojde k malému zajiskření. Během jejího průběhu začíná vlivem několika kritických poznámek teplota narůstat. Na začátku přestávky se na scéně objeví dobře míněná snaha o nastolení spravedlnosti. Což působí jako dokonalá rozbuška. Dvě pravdy pravdoucí se začínají přebíjet a veřejné ping-pongové utkání nabývá na razanci. „Svatá doba, Páně den“, o čemž vyprávěla zahajovací píseň, je fuč. Vše dokonale vytěsnila svatá válka. Jakkoli jsme od Tater daleko, nad hlavou sa blýská a hromy divo bijú... Aktérům šarvátky poněkud nedochází, že se na bojišti nacházejí i duše, které sem přišly hledat především „pokoj Boží, klid sobotní“. Přestrelka bílých tváří například dohání k slzám v zadní řadě sedící snědou Boží ovečku. Do akce vstupuje sborový náčelník. Nerozsuzuje, která ze soupeřících pravd je pravdivější, ale moudře ukazuje na Pravdu absolutní. Na příkladu kola soustřeďuje pozornost na jeho střed, který

onu Pravdu představuje. A jenom lehce dodává, že čím jsme onomu středu blíží, tím jsme blíží i sobě navzájem. Svatá válka utichá a dochází k prvním pokusům o usmíření.

To, co přichází poté, to by, fakt, nikdo nevymyslel. Nedávné hromobití vystřídá tichý a jemný hlas vsetínské laické kazatelky. Ta otevírá prastarý Davidův žalm. V současné Bibli jej najdeme pod číslem 37. Moudrý král, který má za sebou bezpočet krvavých šarvátek, v něm nabízí spoustu užitečných rad do praktického života. Hned zkraje například říká: „**Nevzrušuj se!**“ Nenechávej v sobě vzplát oheň a navzdory obecně uznávanému právu být naštvaný, „odlož hněv a zanech rozhořčení...“

Jak to ale udělat, když se mnou lomcuje spravedlivé horlení? „**Doufej v Hospodina!**“, pokračuje na základě svých zkušeností autor písně. „Svěř mu svou cestu, On sám bude jednat“, pokračuje o pár veršů dál.

Znamená to, že mám zůstat netečný a nezúčastněně čekat, jak se situace vyvrbí? „**Konej dobro!**“, radí žalmista. Nahromaděný adrenalin použij na něco bohulibějšího než je boj. V síle Toho, který „lučiště láme a kopí posekává“, to můžeš dokázat.

A poslední rada? „**Ztiš se!**“ „Ztiš se v Hospodinu a čekej na něj...“ Opravdu si myslíš, že je nevyhnutelné, aby tvůj názor veřejně zazněl? Není občas dobré řídit se příslovím „Mluvití stříbro, mlčeti zlato?“ Neustoupit, nenaslouchat, nezměnit názor, nepřiznat chybu, to je obecný trend nejen současné doby. A také příčinou svatých i nesvatých válek. „Pokorní obdrží zemi a bude je blažit dokonalý pokoj“, dodává inspirovaný autor. Pokora není slabostí, pokora je ozdobou...

Bohoslužba končí. Zástupci nedávno znesvářených stran se hrnou k nenápadné kazatelce a tisknou jí ruku. S poděkováním, že do aktuální situace zaznělo aktuální Boží slovo. „Jsem jenom nástrojem,“ odpovídá skromná mladá žena. „A to kázání mělo původně na tomto místě zaznít už před třemi týdny. Dnes už vím, proč jste měli tenkrát koronavirovou přestávku...“

Na nějaké válčení už není ani pomyšlení. Dochází dokonce i na několik objetí. Bohu díky! Takové řešení zápletky, jaké se v meziříčském sboru odehrálo během předposlední únorové soboty, to by nikdo jiný než On nevymyslel...

POHANSKÝ CHORÁL

Píše se rok 1979 a společně s Kimlerovými, Hasmandovými a rodinou mého bráchy Antonína trávíme dovolenou v jednom z nízkotatranských údolí. Spíme ve stanech, vaříme výhradně na ohni a veškerá hygiena se odbývá v chladivých vodách horského potoka. Během soboty nás tu nepřepadne žádný medvěd, ale chrabrá družina meziříčské mládeže, která pod vedením nestárnoucího strýce Klvánka právě dokončila putování západním hřebenem Nízkých Tater.



Čtrnáctidenní lenošení v tábořišti Maluziná se chýlí ke svému konci. Posledního sobotního rána celý kemp ohromí šokující zpráva. Strana a vláda během noci vyhlásila masivní zdražení! Ceny pohonných hmot a dětského ošacení stoupnou o rovných 100 procent! V hlavě mi to začíná šrotovat. Začínám si představovat, jak to dnešního sobotního rána asi vypadá v tuzemských adventistických sborech. O čem se asi svatě vyhlížející bratři a sestry baví především? Zahltí jejich nitro zbožné chvalozpěvy anebo skličující obavy z nejbližší budoucnosti? Začínám se

zamýšlet nad praktičností svého křesťanství. Je to jenom zažitý folklór nebo fungující fenomén, který je schopen překlenout daleko větší problémy než je nějaké pitomé zvýšení cen? Jestliže teď padám na hubu, co se stane, až svět zavalí nesrovnatelně tragičtější události? Budu schopen se po vzoru Mistra vzdát majetku, pověsti, zdraví, a když na to přijde, třeba i života? Nebo budu při každém zanedbatelném záchvěvu remcat jak pavlačové babky či štamgasti ze čtvrté cenové skupiny?

Každopádně mě představa o aktuálních diskuzích, které v tuto dobu válčují sobotní přestávky, neopouští. Naopak se poznenáhlu přesouvají na nepopsaný papír. Vzniká poněkud neobvyklá písnička s ještě neobvyklejším názvem. Jedná se o jakýsi fiktivní křesťansko – pohanský dialog. Ještě téhož podzimu zazní na dalším ročníku novojičínské Soutěže amatérské tvorby a interpretace. Pokud se nepletu, obsadí druhé místo v pořadí. Zdá se, že převážně mladé obecenstvo, které je do hlasování zapojeno, znepokojují stejné problémy jako moji maličkost.

Doba se posunula o třiačtyřicet roků dál. Stoprocentní skokové zdražení benzínu a dětských oděvů se nás dávno netýká. Zpívat pohanský chorál, který se v následujícím podivném popěvku neustále vynořuje, je úplně mimo mísu. Nebo, že by tomu tak nebylo ? Co třeba takoví migranti, covid nebo ceny energií ???

Pohanský chorál

Před sborem, za sborem, ve sboře zavládlo velké vzrušení

Slyšet je dole i nahoře: „Ó, bratři, přišlo zdražení !!!“

Od srdce a bez not hned zpívá celý sbor křesťanský chorál pohanský:

REF: „Co budeme jíst? Co budeme pít? Čím budem děti odívat? A za co autem jezdívat?

Ohrožen, bratři, je zároveň bůžek náš, životní úroveň !!!“

„Dobrý den, bratři pohané, ó, jak procítěné zpěvy!

Cože, vy že jste křesťané? Ó, to se mi divně jeví!

Čím to, že dneska si zpívá celý sbor křesťanský chorál pohanský?“

REF: „ Co budeme jíst? Co budeme pít? Čím budem' děti odívat? A za co autem jezditvat?“

Ohrožen, bratři, je zároveň bůžek náš, životní úroveň !!!“

**„Slyšel jsem, že prý hlásáte, všemu že konec se blíží
Když toho svědky se stáváte, proč vás to rmoutí a tíží?“**

Smutný jak mládenec bohatý zpívá sbor křesťanský chorál pohanský:

REF: „Co budeme jíst? Co budeme pít? Čím budem' děti odívat? A za co autem jezditvat?“

Ohrožen, bratři, je zároveň bůžek náš, životní úroveň !!!“

„Proč raděj', křesťané, nejdete svěřit se Pánu svému?

Jděte a k němu se modlete, běžte a věřte víc Jemu!

Přestaňte fňukat a zpívat, ó, lide křesťanský, chorál pohanský...“

František publikán Tomanec

The image shows a handwritten musical score on a single page. At the top right, there is a circled number '18'. The title 'POHANSKÝ CHORÁL' is written in the center. The score is written on five staves of music, each with a treble clef and a key signature of two sharps (F# and C#). The lyrics are written below the notes. The first line of lyrics is 'TŘED SBORŮ, ZA SBORŮ, VE SBORĚ ZAVLÁDLA VELKÉ VZLUSENY, SLYŠET JE DOLEI NAHORĚ'. The second line is 'Ó, BRATŘI, PŘISLO ZDRÁŽEN OD SRDCE(A) BEZNOTANED ZPÍVÁ CELÝ SBOR KŘESŤANSKÝ CHORÁL'. The third line is 'POHANSKÝ: CO BUDE - ME JÍST, ACH, CO BUDEME PÍT, ČÍM BUDEM' DĚTI'. The fourth line is 'ODÍVAT A ZA CO AUTEM JEZDÍVAT, OHROŽEN, BRATŘI, JE ZÁROVĚN BŮŽEK NÁŠ - ŽIVOTNÍ'. The fifth line is 'ÚROVĚŇ'. There are several guitar chords written above the notes, including E, H2, E, F#m, H2, E, A, E, E, E, G, and H2. A circled '18' is in the top right corner.

Křesťanský vtip – Ameňák



Test pozitivního křesťana



Našel se konec světa